

A Granollers, pels que no hi són però sempre hi seran.

Bon dia!

*Vaig a dur a la canalla a escola,
doncs jo vaig al mercat,
be, ens trobarem a la Porxada.*

*Atura't, no ho sents?
Què és aquest soroll tan fort?
Semblen trons,
no, no són trons;
totes les mirades es van aixecar cap al cel.
No! correu! Amagueu-vos!...*

*Després, l'espant,
la incredulitat,
els crits,
els plors,
els gemecs...
Però vosaltres ja no cridàveu,
ja no podríeu veure el que va passar després:*

*Doncs ens vàrem venjar:
i la nostra venjança va començar
recollint i curant els ferits,
mentre el nostre cor us plorava,
traient les restes dels edificis vençuts,
mentre el nostre cor us plorava.*

*Vàrem reconstruir les cases,
les escoles, els carrers,
mentre el nostre cor us plorava.*

*Les ferides del cos es van curar
i vàrem continuar la venjança, com?
Vivint! Amb el cap ben alt,
rient, cantant, i amb el vostre record.*

*Si veiéssiu la ciutat!
Està preciosa,
i el riu és ple de vida;
ara som a la vora del riu,
en un petit bosc
sembrat per nosaltres
any rere any.*

*L'hem anomenat: el Bosc de la PAU!
En record vostre.*

*Ja no sentim el soroll de l'espant,
sentim la remor de l'aigua,
el cant dels ocells,
el vent quan acaricia les branques dels arbres,
i una remor més callada, però profunda,
la del batec dels nostres cors,
amb el vostre record, SEMPRE.*

Antònia Huarte

Granollers, 29 de maig de 2011